

شباهت های حضرت حجت (عج) با حضرت ابراهیم و حضرت اسماعیل (ع)

حضرت ابراهیم (ع) در سیاحت در شهرها و بیابان های دور به منظور پندگیری بود. حضرت مهدی (عج) هم در نامه خود به شیخ مفید و تشریف علی بن مهزیار فرمودند، ساکن در بیابان ها هستند.

حضرت ابراهیم (ع) در سیاحت در شهرها و بیابان های دور به منظور پندگیری بود. حضرت مهدی (عج) هم در نامه خود به شیخ مفید و تشریف علی بن مهزیار فرمودند، ساکن در بیابان ها هستند.

به گزارش خبرگزاری مهر، شباهت های متعددی برای حضرت حجت (عج) با حضرت ابراهیم و حضرت اسماعیل علیهما السلام روایت شده . از جمله بنای خانه خدا و سرد شدن آتش و... اما مهم ترین شباهت های حضرت مهدی (عج) با حضرت ابراهیم علیه السلام عبارتند از:

مخفی بودن ولادت و سرعت رشد و بالندگی

ابراهیم علیه السلام دوران حمل و ولادتش مخفیانه بود. شیخ صدوق در کمال الدین در خصوص ولادت و رشد حضرت ابراهیم علیه السلام از قول امام صادق علیه السلام نقل می کند: «ابو بصیر از امام صادق علیه السلام روایت کند که فرمود: پدر ابراهیم علیه السلام منجم نمرود بن کنعان بود و نمرود بدون مشورت با او کاری نمی زد. شبی از شبها در ستاره ها نگریست و چون صبح شد گفت: دیشب امر شگفتی دیدم، نمرود گفت: آن چیست؟ گفت: مولودی را دیدم که در این سرزمین متولد می شود و هلاک ما به دست اوست و به همین زودی مادرش به او باردار می شود، نمرود از آن خبر تعجب کرد و گفت: آیا زنان بدو باردار شده اند؟ گفت: خیر و در علم خود یافته بود که آن مولود را به آتش می سوزانند، اما ندانسته بود که خدای تعالی او را نجات خواهد داد. فرمود: نمرود زنان را از مردان دور ساخته و زنان را در میان شهر محبوس ساخت تا مردی به زنی دسترسی نداشته باشد. فرمود: اما پدر ابراهیم علیه السلام با زنش مواجهه کرد و آن زن باردار شد و پنداشت که این همان مولوداست، پس به دنبال زنان قابله فرستاد که هر چه در رحم می زنند، تشخیص می دادند و در مادر ابراهیم نگریستند و خدای تعالی آنچه که در رحم بود به پشت چسبانید و قابله ها گفتند ما چیزی در شکم او نمی بینیم و چون مادر ابراهیم او را به دنیا آورد، پدرش خواست تا او را به نزد نمرود برد، پس زنش گفت: فرزندی را به نزد نمرود ببر که او را خواهد کشت، بگذار او را به یکی از این غارها ببرم و او را آنجا گذارم تا اجلش فرا رسد و تو فرزندت را نکشته باشی، گفت ببر و او فرزند را به غاری برد و او را شیر داد و بر در غار سنگی نهاد و برگشت و خدای تعالی نیز روزی وی را در انگشت شست او قرار داد و از شست خود شیر می مکید و رشد او در هر روز مانند رشد دیگران در یک هفته، و رشد هفتگی او مانند رشد ماهانه دیگران و رشد ماهانه وی مانند رشد سالانه دیگران بود و در آنجا به اراده خداوندی ماند.

سپس روزی مادرش به پدرش گفت: اگر اجازه می دادی که به سراغ آن کودک بروم و او را ببینم، می رفتم و پدر گفت برو و مادر به غار آمد و ناگهان ابراهیم را دید که چشمانش مانند دو چراغ می درخشید، او را گرفت و به سینه خود چسبانید و شیرش داد و برگشت و پدرش از حال کودک پرسش کرد و مادر گفت: او را به خاک سپردم و مدتی به بهانه حاجت بیرون می رفتم و خود را به ابراهیم می رسانید و او را در آغوش می کشید و شیر می داد و بر می گشت و چون ابراهیم به راه افتاد، مادرش آمد و همان کارها را کرد اما چون خواست برگردد، ابراهیم جامه او را گرفت، مادر گفت چه می خواهی؟ گفت: مرا با خود ببر و او گفت بگذار تا از پدرت اجازه بگیرم. و پیوسته ابراهیم در غیبت بود و خود را نهان می داشت و امرش را مکتوم می کرد تا آنگاه که ظهور کرد و فرمان خدای تعالی را آشکار نمود و خداوند قدرت خود را در باره وی نمایان ساخت.

ابراهیم علیه السلام در روز به قدری رشد می کرد که دیگران در یک هفته رشد می کنند، و در یک هفته آنقدر رشد داشت که دیگران در یک ماه رشد می نمایند، و در یک ماه به مقداری که دیگران در یک سال رشد دارند، - چنانکه از امام صادق علیه السلام در سطور بالا روایت شده است. قائم علیه السلام نیز چنین بود، چنانکه در خبر حکیمه رضی الله عنها آمده که گفت: پس از گذشت چهل روز به خانه حضرت ابومحمد (امام عسکری علیه السلام) وارد شدم که ناگاه مولایم صاحب الزمان را دیدم که در خانه راه می رود، از او زیباروی تر و فصیح تر ندیدم، حضرت ابومحمد علیه السلام به من فرمود: این است مولود گرامی نزد خداوند عز و جل. عرض کردم: ای آقای من چهل روزه است و من این وضع را در او می بینم! فرمود: ای عمه من، مگر ندانستی که ما گروه اوصیا در یک روز به مقدار یک هفته دیگران و در یک هفته به مقدار یک ماه دیگران و در یک ماه به مقدار یک سال دیگران رشد می کنیم.

طول عمر و چهره جوان

امام صادق (ع) فرموده اند: ولی خدا (عج) از عمر طولانی برخوردار خواهد بود. حضرت ابراهیم خلیل (ع) ۱۲۰ سال عمر کرد ولی به صورت جوان نیرومند ۳۰ ساله در میان مردم ظاهری شد قائم مانیز به صورت جوانی نیرومند ظهور می کند که مردمان او را انکار می کنند.

گوشت گیری از مردم

امام زین العابدین (ص) در این باره ضمن حدیثی طولانی درمورد شباهت حضرت قائم (عج) به حضرت به ابراهیم (ع) فرموده اند: «اما نشانه اش از حضرت ابراهیم تولد پنهان و گوشت گیری او از مردمان است»؛

سکونت در بیابان ها

حضرت ابراهیم، در سیاحت در شهرها و بیابانهای دور به منظور پندگیری بود. حضرت مهدی (عج) هم آنچنانکه در نامه خود به شیخ مفید و تشریف علی بن مهزیار فرموده اند، ساکن در بیابانها و صحراهاست. غیبت ابراهیم خلیل صلوات الله علیه مانند غیبت قائم ما صلوات الله علیه است و بلکه از آن عجیب تر است، زیرا خدای تعالی نشانه ابراهیم علیه السلام را از همان هنگام که در رحم مادرش بود نهان ساخت تا آنکه خدای تعالی به قدرت کامله خود او را از رحم به پشتش در آورد (یعنی آثار حمل در وی نمایان نبود) سپس امر ولادتش را نهان ساخت تا وقتی که مدت غیبت به سر آمد. سپس دوباره غایب شد و آن وقتی بود که پادشاه طاغی او را از شهر بیرون کرد و ابراهیم گفت: از شما و آنچه جز خدا می خوانید کناره می گیرم و پروردگار خود را می خوانم و امیدوارم با خواندن پروردگارم بدیخت نباشم و خدای تعالی فرمود: چون از آنها و آنچه که می پرستیدند کناره گرفت، ما اسحاق و یعقوب را به او بخشیدیم و همه را پیامبر ساختیم و از رحمت خود بدانها بخشیدیم. و خدای تعالی برای او و اسحاق و یعقوب لسان صدق علی را قرار داد و علی علیه السلام [درمورد حضرت مهدی (عج)] فرمود که قائم یازدهمین از فرزندان اوست و او همان کسی است که زمین را پر از عدل و داد می کند همچنان که پر از ظلم و جور شده باشد و برای او غیبت و حیرتی است که اقوامی در آن گمراه شوند و دیگرانی هدایت یابند و این امر واقع خواهد شد همچنان که

او آفریده شده است و علیّ علیه السّلام در حدیث کمیل بن زیاد نخعی إخبار فرموده است که زمین بدون حجتّ نماند، آن حجتّ یا ظاهر و مشهور است و یا آنکه نهان و مستور، برای آنکه حجتّهای خدا و نشانه‌های او از میان نرود.

دعوت به حق

ابراهیم علیه السلام مردم را به سوی خداوند و یکتا پرستی دعوت می کرد. قائم علیه السلام نیز مردم را به سوی خدا دعوت می کند ، چنانچه در زیارت آل یس می گوئیم: سلام بر تو ای دعوت کننده الهی و ای مظهر و آئینه صفات ربانی و نیز در زیارت جامعه آمده است : سلام برامامان دعوت کننده به سوی خدا و زمامداران هدایتگر. در حدیثی که از عبدالعزیز بن مسلم در کافی و کمال الدین منقول است از حضرت ابوالحسن امام رضا علیه السلام آمده که فرمود : امام؛ امین خداوند در خلق او است ، و حجتّ او است بر بندگان و خلیفه او در بلادش ، و دعوت کننده به سوی او ، و مدافع از حقوق او است.

شباهت حضرت (عج) به اسماعیل (ع)

اما شباهت حضرت (عج) به اسماعیل علیه السلام در بشارت ولادتشان است. خداوند به ولادت اسماعیل علیه السلام بشارت داد ، چنانکه فرمود : « فَبَشِّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ » ؛ پس او را به پسر بردباری مژده دادیم. ولادت و قیام قائم علیه السلام نیز در احادیث به تواتر بشارت داده شده است. اسماعیل علیه السلام تسلیم امر خدای عزّ و جل بود ، او گفت : « يَا أَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ » ؛ ای پدر آنچه امر می شوی انجام ده إِنْ شَاءَ اللَّهُ مرا از صابرين خواهی یافت. قائم علیه السلام نیز در قرنهای غیبت خود تسلیم امر الهی است.